

Una colla de gent participa en el funeral a Teheran d'una de les víctimes de l'atemptat que hi va haver al Balutxistan el 18 d'octubre.

L'Iran, víctima del terrorisme talibà

AMMAN ■ Carla Fibla

Ha estat un dels cops més durs per al règim que dirigeix Mahmud Ahmadinejad, el president de l'Iran, i per al cos d'elit nacional, la Guàrdia Revolucionària. El dia 18 d'octubre un terrorista suïcida va activar la càrrega de la seva corretja d'explosius quan era entre oficials i caps tribals, en un acte a la regió del Balutxistan. L'esclat causà 42 morts, dels quals 15 eren de la Guàrdia Revolucionària i dos d'aquests, alts càrrecs. El mes de març propassat el govern iranià va lliurar el control i la seguretat de la conflictiva àrea del Sistan Balutxistan, a la frontera entre el Pakistan i l'Iran, a la Guàrdia Revolucionària. Un atemptat en una mesquita al maig, en el qual van morir trenta persones, va demostrar la inestable situació d'aquesta zona, que, a més del tràfic de membres de grups radicals,

és la principal porta de sortida de la droga que es produeix a l'Afganistan. Unes hores després de l'atemptat contra la Guàrdia Revolucionària, el president Ahmadinejad va acusar el Pakistan, i en concret els serveis secrets, d'haver permès la matança. Va explicar, en una conversa telefònica amb el primer ministre turc, Recep Tayyip Erdogan, que a desgrat que l'arrel dels problemes d'inseguretat al Pròxim Orient i a l'Àsia Central està en "la presència de tropes estrangeres", règims com el d'Islamabad donen refugi a terroristes i a membres de grups radicals. També es va referir al finançament dels anomenats "talibans afganesos" per part dels Estats Units i el Regne Unit. L'atemptat va ser reivindicat pel grup Jun'd Allah ('Exèrcit d'Al·là'), proper a al-Qaida, però des de Teheran les acusacions s'han centrat en l'origen i en els qui permeten que

aquests grups s'organitzin i executin atemptats. Seguint la mateixa línia d'acusacions d'Ahmadinejad, el líder suprem de la Revolució iraniana, l'aiatol·là Ali Khamenei apunta també cap a occident i els seus règims "amics", que, segons ell, es deixen manipular. "El crim comès per aquests sanguinaris terroristes al Balutxistan ha desemmascarat el diabòlic rostre d'aquells que són enemics de la seguretat i la unitat, que reben el suport de certs poders arrogants", va assegurar Khamenei, que afegí: "Els enemics han de saber que la seva animadversió no podrà trencar la unitat religiosa i tribal. Aquells que han violat el dret a la vida i a la seguretat del poble seran castigats pels seus actes traïdors". L'Iran, víctima en la inestable situació del Balutxistan, busca la complicitat de governs de la zona, lluny del doble joc -lluita contra el terrorisme mentre el finança- d'occident.

WASHINGTON ■ Ricard González

Municipals al Quebec. En molts sentits, Catalunya i el Quebec són molt semblants, i no és estrany que al Principat sovint es parli del mirall quebequès. Però en els seus sistemes polítics hi ha una gran diferència. El Quebec presenta la particularitat que el seu sistema de partits varia completament segons cada nivell administratiu. És a dir, és impossible de votar el mateix partit a les eleccions municipals, a les autonòmiques o a les estatals. Així doncs, ni el Partit Quebequès ni el Partit Liberal no és juguen res a les eleccions municipals d'aquest diumenge dia 1 de novembre, i ningú no pot fer-les servir com a baròmetre per a unes altres conteses electorals. A l'àmbit municipal, el sistema de partits és format exclusivament per agrupacions locals, i tant la seva agenda com els temes del debat polític se centren estrictament en qüestions de gestió de cada ciutat o poble. Això passa perquè les competències dels ens locals tenen poc a veure amb el debat identitari, però també perquè la qüestió de la independència divideix el país en dues meitats, i val més deixar-la de banda per buscar aliances transversals als consistoris. Atès que la gran Montreal, la capital, concentra gairebé la meitat de la població del Quebec, les seves eleccions són les que acaparen l'atenció dels mitjans. Els dies previs a l'elecció, un assumpte ha centrat l'atenció: l'escàndol de corrupció que ha esquitxat el partit Vision Montréal, d'ideologia progressista. L'escàndol afavoreix l'actual alcalde de la ciutat, el centrista Gerald Tremblay, d'Union Montréal. El tercer en discòrdia és Richard Bergeron del partit ecologista Projet Montréal, que ha vist com els seus vots es triplicaven als sondatges les darreres setmanes. Mentrestant, a la política quebequesa, el gran assumpte de debat aquests dies és la participació del govern a la cimera sobre el clima, a Copenhaguen. El govern liberal de Jean Charest presumeix que formarà part de la delegació canadenc i que presidirà una reunió paral·lela que reunirà nacions sense estat i regions amb amplis poders legislatius. No obstant això, el Partit Quebequès

subratlla que la posició oficial del Canadà serà la del govern federal, que no és tan favorable a les tesis ecologistes. Mentre el parlament del

Tremblay es juga la reelecció a l'alcaldia de Montreal

Quebec creu que s'ha de prendre com a punt de partida les emissions del 1990, Ottawa prefereix el 2006, per a poder emetre més gasos. A l'àmbit federal, a més dels partits d'àmbit estatal —els dos grans són el conservador i el liberal—, al Quebec hi ha el Bloc Quebequès (BQ), el partit que defensa l'opció de la sobirania. Segons les darreres enquestes, els liberals noten els efectes de la recessió, i si hi hagués eleccions el BQ assoliria la condició de partit més votat.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Jocs de guerra al sud. De res no han servit les crítiques que hi ha hagut al Perú. Des del 19 d'octubre passat i durant onze dies, Xile, l'Argentina, el Brasil, els Estats Units i França realitzen al desert xilè d'Atacama, a 1.300 quilòmetres al nord de la capital, Santiago, els exercicis aeris Salitre II. En aquestes maniobres, les segones que es duen a terme multilateralment des del 2004, uns 1800 efectius simulen que una coalició comandada per les Nacions Unides fa operacions contra un país que ha violat el dret internacional i representa un perill per a la pau. El Perú s'ha sentit al·ludit per la hipòtesi dels exercicis i ha arribat a demanar-ne la suspensió i tot. El gener de l'any passat, de fet, ja va presentar una demanda al Tribunal Penal Internacional de

l'Haia per fixar una frontera marítima en el litigi amb Xile. De llavors estant, ha denunciat una suposada cursa armamentística impulsada pel govern xilè, el corollari de la qual serien tota una colla d'exercicis militars que, amb l'excusa de la multilateralitat, tindrien el Perú per objectiu. Xile, però, ha refusat les acusacions, i ha aclarit que la intenció de les maniobres és “la cooperació i la confiança entre les forces aèries participants per a actuar en operacions de sosteniment i imposició de la pau”. No obstant això, és cert que les queixes del govern d'Alan García han alterat l'agenda de Salitre II, que a darrera hora va canviar l'escenari original de guerra “contra un país veí” pel de “dos països en una illa”. “Saludem que s'hagi canviat el pla de l'exercici militar per evitar suspicàcies i susceptibilitats”, ha dit el ministre d'Afers Estrangers peruà, José Antonio García Belaúnde. De tota manera, la pau bilateral no ha estat total. Perú s'ha negat a enviar observadors a les maniobres, cosa que sí

Maniobres militars al desert d'Atacama, a Xile.

que ha fet Bolívia. El debat ha estat estimulat per la premsa peruana, que ha explotat al màxim els sentiments nacionalistes que havia despertat a Lima l'enfrontament amb el govern xilè. El 19 d'octubre, dia d'inici de l'exercici aeri, el diari *La Razón* de Lima va titular a la portada “Xile comença el seu petit joc de guerra!”. Un dia abans, el mateix diari insultava a la portada la presidenta xilena, Michelle Bachelet, per haver mentit “descaradament” sobre “la veritat” del seu programa de rearmament.

Munar, imputada pel TSJB

PALMA ■ Miquel Payeras

La presidenta del Parlament de les Illes Balears i presidenta d'honor d'UM, Maria Antònia Munar, ha estat citada a declarar, en qualitat d'imputada en el *cas Can Domenge*, davant el Tribunal Superior de Justícia de les Balears (TSJB). El magistrat de la sala civil i penal que instrueix el cas –que és jutjat a la màxima instància judicial autonòmica perquè hi ha implicat el conseller de Turisme, Miquel Nadal, aforat com Munar– ha citat Munar el dilluns dia 16 de novembre. El mateix dia també haurà de declarar com a imputat Fernando Rubio, que era portaveu del PP al Consell en el moment en què la institució presidida per Munar va treure a concurs la venda d'aquest solar urbà de Palma, Can Domenge, per fer-hi construccions de luxe. L'empresa que perdé el concurs, Núñez i Navarro, acudí a la justícia en sentir-se perjudicada perquè el Consell havia declarat vencedora una unió temporal d'empreses (UTE) que havia ofert trenta milions i, en canvi, l'oferta de l'empresa catalana havia estat el doble, seixanta milions. En aquest cas també hi és implicat el president actual d'Unió Mallorquina, Miquel Àngel Flaquer, a qui la jutgessa demanà una fiança de responsabilitat civil –compartida amb les dues empreses que formen l'UTE guanyadora– de 37,1 milions d'euros. A banda, el magistrat del TSJB també ha citat en qualitat de testimonis nombroses persones que tenen alguna relació amb l'operació de venda del solar.

Mentre es feia públic el comunicat del TSJB anunciant la imputació de Munar, la policia judicial va dur a terme diversos escorcolls per ordre del jutge que instrueix el *cas So n'Oms*, en el qual hi ha imputats càrrecs anteriors i actuals d'UM. Els escorcolls van ser fets a Palma i a diversos pobles de Mallorca. S'hi

La presidenta del Parlament Balear, Maria Antònia Munar, als passadissos de la institució el 21 d'octubre, el dia que li van comunicar la imputació.

requisà documentació en institucions com ara el Consell de Mallorca, a empreses privades, a Televisió de Mallorca i al despatx professional que tenia Miquel Nadal. Aquesta operació, anomenada *Maquillatge*, va semblar en primera instància relacionada amb la imputació a Munar. Però no. El *cas So n'Oms* fa referència a un polígon de serveis que es construïa devora l'aeroport de Son Sant Joan, a Palma. Per una denúncia d'un empresari, la justícia fa més d'un any que investiga si en el procés de compra del terreny i venda dels solars consegüents hi va haver irregularitats que afectaren, entre més, dirigents d'UM. A més, segons que ha pogut saber aquest setmanari, els escorcolls que feren els policies que

anaren a cada lloc eren molt precisos, i exigien documentació molt concreta sobre aspectes que no tenien res a veure estrictament amb *So n'Oms*. D'aquí ve que en ambients polítics locals es consideri cosa feta que la investigació judicial apunta a una possible xarxa de finançament irregular d'UM.

La imputació de Munar ha sacsejat la vida política de les illes Balears. La protagonista va declarar: “Em sent molt tranquil·la perquè no he fet res mal fet i és normal que em cridin perquè digui la meva opinió sobre els fets, perquè aleshores era presidenta del Consell.” El PSOE dona total suport a Munar. En canvi, el Bloc demana responsabilitats polítiques a Unió Mallorquina.

Identitat i modernitat es conjuguen al dret civil

Montserrat Tura, consellera de Justícia de la Generalitat de Catalunya, durant la conferència. Al seu costat, Francisco Real, degà del Col·legi d'Advocats de València.

VALÈNCIA ■ Núria Cadenes

“Esdevenia un signe de modernitat alhora que continuava essent un element de reivindicació dels drets històrics”: vet aquí un dels perquè

de la contínua defensa del dret civil propi que s’ha dut a terme al llarg dels anys. També en època franquista. I abans. Montserrat Tura, consellera de Justícia de la Generalitat de

Catalunya, apuntava aquest doble vessant en resumir la importància de l’actual compilació (“mai no hi ha hagut una activitat tan intensa pel que fa a la codificació del dret civil, des del 1704”), recordava la reivindicació que en feren Valentí Almirall, Pompeu Fabra o Prat de la Riba (“‘llengua i dret’, deia ell, com a característiques que constitueixen la nostra nació”) i destacava que “el nostre dret, que manté les arrels romanes més pronunciadament que el castellà, ha contribuït a formar la societat catalana”.

Va ser el 19 d’octubre passat, a València, a l’acte que va organitzar Acció Cultural del País Valencià i que, amb el títol “El dret civil com a eina d’identitat”, va aplegar, a més de la consellera Tura, el degà del Col·legi d’Advocats de València, Francisco Real, el degà de la Facultat de Dret de la Universitat de València, Salvador Montesinos, el catedràtic i director del departament de dret civil, també de la UV, Francisco de Paula Blasco, i el president d’ACPV, Eliseu Climent (que va recordar que l’actual País Valencià va ser l’únic territori de l’antiga corona catalano-aragonesa al qual li va ser llevat el dret civil propi: “Després de la guerra de Successió, la gran repressió es va fer sobre el Regne de València”, va recordar Climent).

L’apagada de TV3 a València, més a prop

VALÈNCIA ■ Violeta Tena

La Generalitat Valenciana va fer la passada setmana una passa de gegant en la croada per a liquidar les emissions de la televisió catalana al País Valencià, després de l’autorització –per part del Tribunal Superior de Justícia valenciana (TSJCV)– de tancar el repetidor de TV3 a la serra de Perenxisa, al terme municipal de Xiva. Aquest centre reemissor, un dels tretze que Acció Cultural del País Valencià (ACPV) va instal·lar el 1985 amb les aportacions de milers de valencians, cobreix la ciutat de València, la comarca de l’Horta

i part de les comarques del Camp de Morvedre, Camp de Túria, Foia de Bunyol i Ribera Alta i Baixa. El tancament d’aquest emissor deixarà sense el senyal de TV3, canal 33, 3/24 i K3 al voltant d’1.300.000 valencians.

A principi del 2007, el govern de Francisco Camps va començar les accions per a eliminar progressivament el senyal de la televisió catalana al País Valencià. D’aleshores ençà, la Generalitat ha precintat tres repetidors, amb la qual cosa ha deixat sense senyal les comarques de l’Alcoià, l’Alacantí, el Baix Vinalopó i

pràcticament tota la Ribera Alta i la Costera.

ACPV, que ha engegat una campanya de recollida de signatures a través de la qual pretén legalitzar les emissions de TV3, recorda que, ara per ara, el tancament del repetidor de Perenxisa “depèn exclusivament de l’arbitrarietat política i l’interès partidista de l’actual govern valencià”. Segons l’entitat cívica, “el tancament d’una televisió implica un exercici de censura”. CCOO-PV, la Intersindical Valenciana i Esquerra Unida han mostrat rebuig a l’acció del govern valencià.